Aventurile submarinului DOX

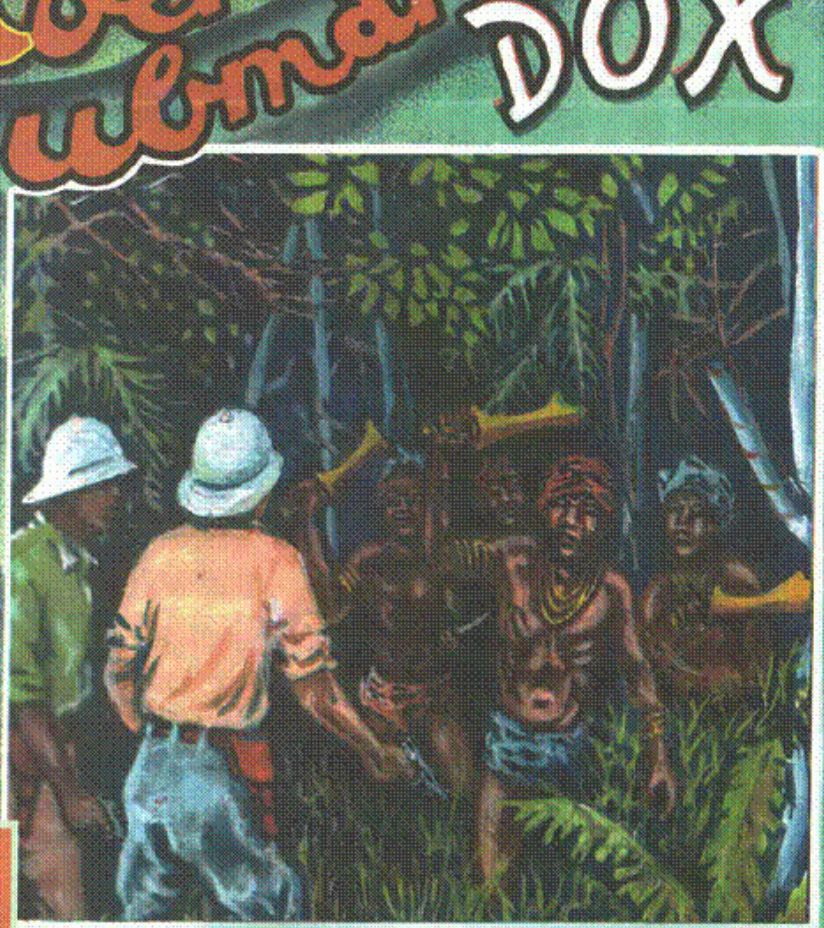

SERIE NOUĂ

250

Comoara de pe Selawa

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 250

COMOARA DE PE SELAWA

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

VIETNAM
PHILIPPINES
South China Sea
BRUNEI
KUALA
LUMPUR
INDONESIA
INDONESIA

I
O OFERTĂ CIUDATĂ

— ACUM POATE CĂ V-AŢI PUTEA ACORDA vreo câteva zile de odihnă, ne spuse domnul Diersch, privindu-ne întrebător.

Marian îl privi pe plantator zâmbind, după care îmi aruncă o privire scurtă, inchizitorială.

— De fapt nu pierdem nimic. Cutreierarea Sumatrei am cam terminat-o, cât despre plecarea noastră înspre India, asta va fi de abia peste câteva săptămâni, aşadar, de ce nu?

Stăteam pe veranda bungalowului care devenise locul nostru preferat în ultimele zile. De fapt, eram chiar bucuros că Marian hotărâse să mai rămânem câteva zile la Diersch. Îmi propusesem azi de dimineaţă, pe când făceam o mică plimbare prin plantaţia acestuia, să vorbesc cu Marian cu privire la această problemă. Vroiam să mai petrecem câteva zile de vânătoare pe aici.

Diersch ne servise din nou unul din cele mai bune vinuri ale sale, cu prilejul acesta mai discutând, reamintindu-ne vechile aventuri petrecute pe aceste meleaguri.

Pentru astăzi, de pildă, ne-am propus o scurtă vizită la Kota Radja. Trebuia să ne reînnoim proviziile de orez, aveam nevoie de baterii noi pentru lanternele noastre, precum şi de muniţie.

Pongo, care rătăcea de colo-colo prin regiune, se cam plictisise în ultima vreme.

După prânz, toate pregătirile erau încheiate. Domnul Diersch ne împrumută doi cai de călărie şi de asemenea pe fiu său Jaap Diersch, care urma să ne însoţească. El cunoştea drumul mai bine decât noi şi nu a durat mai mult de o oră şi jumătate până ce am ajuns în mica localitate.

Peste tot o înşiruire de colibe, doar clădirea Poliţiei era o clădire ceva mai răsărită, pe o stradă care merita oarecum această noţiune. Încolo numai câteva drumuri de ţară străbăteau aşezarea care, de altfel, era şi centrul administrative al unei circumscripţii mult mai mari. Jaap Diersch ne conduse la nişte negustori de unde am tocmit cele necesare, după care ne-am regăsit cu toţii în singurul hotel al localităţii pentru o băutură rece.

Mi-a bătut la ochi faptul că Marian arunca deseori priviri pe strada principală ca şi când ar fi căutat pe cineva. Privirii mele întrebătoare îi răspundea doar cu scuturături din cap, ca şi când n-ar fi vrut să discute de faţă cu tânărul Diersch.

Când acesta se îndepărtă câteva minute pentru a-i cumpăra ţigări tatălui său, lucru de care uitase în prima clipă, Marian se aplecă spre mine.

— Întoarce-te încet în spate, Robert! De o bună bucată de timp ne urmăreşte un chinez. Stă la câteva mese depărtare şi ne priveşte mereu.

Ca din întâmplare mi-am lăsat privirea să alunece într-acolo şi l-am recunoscut imediat pe omul nostru. Faţa lată, prea puţin simpatică, cu o cicatrice mare pe obrazul stâng nu contenea să ne privească. Omul părea să fi decăzut foarte mult şi nu părea de prin părţile astea. Hainele sale jerpelite erau dovada unui marş lung prin junglă, la fel ca şi sandalele pline de noroi.

M-am întors spre Marian şi i-am spus:

— Nu-mi pot imagina de ce se zgâieşte aşa la noi chinezul ăsta! Să aparţină vreunei bande?

Marian scutură capul, negând.

— Nu prea cred, Robert, deşi…

Dar nu-şi termină fraza. Chinezul despre care vorbeam se afla deja în faţa mesei noastre, făcând o plecăciune.

— Iertaţi-mă domnilor, dar îmi păreţi străini pe aici!

Marian încuviinţă şi privi întrebător spre individ.

— Numele meu este Fang Hu şi până ieri, supraveghetorul unei plantaţii de cafea din apropiere. Din păcate trebuie să mă întorc în patrie. O afacere de familie, înţelegeţi?

Oarecum dezorientat chinezul continua să se uite la noi.

— Aş vrea să vă arăt ceva.

Se aplecă înspre masa noastră şi produse cu o mişcare bruscă a mâinii o hartă despăturată în faţa noastră.

— Ia uitaţi-vă domnilor! Aceasta este Selawa. La jumătatea înălţimii acestui vulcan am dat într-o bună zi peste resturile unui templu vechi, cu statuete preţioase şi numeroase nestemate încrustate în ele. N-am putut să iau nimic în afara unei statuete de aur de o mare valoare întrucât aytehii au început să mă urmărească. Restul comorii l-am îngropat. Sunt gata să vă las această hartă care indică locul exact în care am îngropat comoara. Pentru o sumă modestă, se înţelege!

I-am râs în faţă:

— Doar nu ne crezi atât de prosti încât să luăm de bună o asemenea poveste! mai bine pleacă!

Marian îşi lăsă mâna pe braţul meu şi-l privi cu interes pe chinez.

— La ce sumă te-ai gândit? îl întrebă el.

— O mie de dolari, cu siguranţă nu este mult, domnule! Dacă nu aş fi atât de grăbit, cu siguranţă aş obţine mai mult pe figurină.

— Cine îmi spune mie că harta asta este autentică? Ia să vedem!

Marian se aplecă înainte şi examină minuţios harta.

— Uită-te domnule, aici este templul de unde am scos figurina şi chiar aici am şi îngropat-o. Aş vrea.…

— Hm… Pare să fie autentică. Cinci sute de dolari ţi-aş putea da pe ea.

Harta îşi schimbă repede proprietarul şi acum mă uitam uimit la Marian, care încheiase o afacere atât de nesigură.

Privirea neliniştită a chinezului atrăsese atenţia localnicilor, probabil bătăuşi, care stăteau de cealaltă parte a străzii şi se uitau înspre noi.

Chinezul îşi ordonă repede banii pe care Marian îi depusese pe masă şi intră repede pe uşa hotelului.

De asemenea băştinaşii au traversat strada şi au intrat la acelaşi hotel.

— Ei, dar s-au grăbit, nu glumă, i-am spus eu prietenului meu. Cu siguranţă ceva e putred aici, altfel galbenul nu s-ar fi grăbit aşa.

Marian privi gânditor înspre intrarea de la hotel şi spuse:

— Nu ştiu ce o să iasă din treaba asta, dar harta pare adevărată. Cum desigur ştii şi tu prea bine, cunoşteam şi noi regiunea asta din jurul vulcanului Selawa şi anumite puncte marcate pe hartă le-am recunoscut din expediţiile anterioare de vânătoare din regiunea aceea. Dar iată-l pe Diersch că se întoarce.

Marian îşi împăturase deja harta, punând-o în geanta pe care o purta în spate.

Jaap Diersch cumpărase ţigările pentru tatăl său şi se lăsă gemând, cu toată greutatea corpului în fotoliul de paie.

— Căldura asta mă înnebuneşte, zise el ştergându-şi fruntea de sudoare, comandându-şi încă o bere mare şi rece.

Marian îi povesti despre chinez şi despre oferta sa, ferindu-se însă să menţioneze dacă a cumpărat harta sau nu. Diersch dădu plictisit din mână exclamând:

— Astfel de oameni străbat întotdeauna regiunea vorbindu-le turiştilor naivi despre tot felul de comori pe care vor să le vândă. Aţi făcut bine domnilor că nu aţi picat în cursa cu harta, altfel aţi fi fost escrocaţi cu o sumă destul de frumuşică.

Ţipete şi urlete asurzitoare ne-au făcut să privim înspre uşa hotelului unde se crease o adevărată busculadă. Din

păcate nu am putut să ne dăm seama despre ce era vorba din cauza unei mulţimi de oameni care adunaţi acolo ne obturau panorama.

Curând sosi şi poliţia şi abia atunci ne-am putut lămuri asupra incidentului.

Aproape de poarta hotelului stătea întins chinezul care tocmai tratase cu noi, cu un cuţit înfipt între omoplaţi. Părea să fie dus din lumea celor vii.

Marian mi-a aruncat o privire plină de semnificaţii.

Cadavrul chinezului a fost îndepărtat de acolo şi către seară am ajuns şi noi la hotelul Bungalow al domnului Diersch la care locuiam noi.

Pentru ziua următoare ne-am propus să facem o ieşire la vânătoare, ocazie cu care să şi vânăm vreun tigru, dacă nu chiar o panteră neagră. Diersch cunoştea locurile unde de obicei se aţineau aceste feline.

În camera noastră Marian îşi desfăcu harta.

— Ei, ce spui de incidentul de azi, Robert? O dovadă în plus că harta este autentică.

— Ucigaşii au fost fără îndoială băştinaşii care l-au urmărit pe chinez. Cu siguranţă vroiau să pună mâna pe hartă. Şi acum ce vrei să faci, dragă Mariane?

— Vom face exact ceea ce am spus. O tentativă de vânătoare în această regiune. Vom verifica anumite puncte de pe hartă dacă n-o să ne dea multă bătaie de cap. Dar să mergem la culcare. Oricum şi mâine este o zi.

II
PE PLANTAŢIA SOMERSEN

— CE AI DE GÂND SĂ ÎNTREPRINZI? l-am întrebat pe Marian la o ceaşcă de ceai în după amiaza următoare.

— Facem aşa cum am plănuit expediţia noastră de vânătoare. Vom da târcoale totodată şi în regiunea menţionată de chinez. Dar asta nu e chiar aşa de important.

— Avem voie să vânăm în regiunea asta? Nu trebuie să facem rost de o anumită aprobare?

— Ai dreptate, Robert, o să ne interesăm la domnul Diersch cu privire la asta.

Wilhelm Diersch era un olandez masiv, care veni la masa noastră imediat ce îl chemarăm.

— Spune-ne, domnule Diersch, vrem să vânăm un tigru şi dacă e posibil vreo panteră neagră. Ştim de la ultima noastră vizită pe aici şi au trecut mulţi ani de atunci că în jurul vulcanului Selawa se găseşte un parc de vânătoare admirabil. Vedeţi am însemnat pe hartă locul unde ne-ar place să vânăm. Trebuie să avem o permisiune de la autorităţile locale pentru a vâna acolo?

Diersch examină harta.

— Postul de poliţie de aici nu are legătură cu regiunea pe care dumneavoastră aţi însemnat-o pe hartă, ne lămuri el. Porţiunea de junglă de acolo aparţine unui compatriot de al meu, plantatorul Piet Van Somersen. Vă va da cu plăcere permisiunea de a vâna acolo. Fireşte pe aici circulă zvonul că Aytehii sunt tare agitaţi în această perioadă. Poate că ar trebui să vă amânaţi călătoria până când se va instaura din nou liniştea.

— Păi cu băştinaşii nu avem nimic de împărţit aşa că ne vor lăsa în pace, fu de părere Marian. Ar trebui să fi bucuros dacă vom împuşca vreun tigru sau vreo panteră care ameninţă constant împrejurimile.

— Cum doreşti, Domnule Farrow. Prietenul meu Van Somersen îţi va da detalii suplimentare asupra stării de spirit a indigenilor.

— Cum putem ajunge la el, l-am întrebat la rândul meu pe olandez. Vreau să plecăm chiar mâine dis-de-dimineaţă.

— Călăriţi două ore în sensul de curgere al fluviului Ayteh şi veţi zări clădirile plantaţiei. Va trebui însă să plecaţi foarte devreme pentru a fi siguri că îl veţi găsi pe Van Someren acasă. De obicei pleacă devreme pe plantaţie pentru a vedea ce mai este acolo. Un om foarte harnic şi destoinic.

— Chiar dacă nu îl mai prindem o să-l aşteptăm. Sincer să fiu nu mi-ar plăcea să încep călătoria pe întuneric, adăuga Marian.

Diersch zise din toată inima:

— Te cred pe cuvânt domnule Farrow, nimănui nu-i place să călătorească atât de aproape de junglă şi încă noaptea. Un tigru ar putea sta la pândă oriunde. Doriţi vreun băştinaş drept călăuză?

Marian se uită uimit la plantator.

— Nu, nu e necesar. Doar îl avem pe Pongo cu noi.

— Da, aşa e. Pongo e tocmai omul potrivit. Dar cu toate acestea o călăuză autohtonă ar şti pe unde se aţine vânatul. Doar cu ajutorul unor vânători autohtoni poţi să reuşeşti să ai în bătaia puştii vreuna din felinele astea.

Marian se gândi puţin apoi spuse:

— Băştinaşii de prin partea locului aparţin tribului Ayteh. Aceştia sunt vicleni şi certăreţi dacă tot spui că atmosfera s-a stricat printre aceştia în ultimul timp, atunci nu ar fi prea recomandabil să iau tocmai un astfel de om ca şi călăuză. Ce spui de asta, domnule Diersch?

— Ai dreptate, domnule Farrow, veni răspunsul fermierului. Cei mai mulţi oameni aparţin acestui trib. Dar domnule Somersen are băştinaşi în serviciul său. El îţi va pune cu plăcere la dispoziţia dumneavoastră o călăuză dintre aceştia. Membrii acestui trib sunt de regulă oameni buni şi cinstiţi.

— Ei atunci o să-ţi urmăm sfatul, dragă Diersch şi o să-l rugăm pe domnul Somersen, dacă e posibil să ne pună la dispoziţie doi oameni. În plus îl mai avem şi pe Pongo cu noi.

— Atunci vă voi trezi înainte de răsăritul soarelui. Mai aveţi alte dorinţe?

— Da. Cum stai cu caii? Ne poţi împrumuta două animale?

— Din păcate nu, domnilor.

Diersch scutură tulburat din cap.

— Dacă ar fi numai pentru o plimbare în oraş aş putea renunţa la ei, nu e nici o problemă, dar pentru un timp mai îndelungat nu merge.

— Mă voi îngriji însă ca mâine dis-de-dimineaţă să aveţi pregătiţi trei cai. O cunoştinţă de a mea împrumută cai. Vă va însoţi un băiat de la grajdurile sale care îi va aduce înapoi. Veţi petrece oricum mai multă vreme pe la Van Somersen şi pentru întoarcere vă va pune el la dispoziţie câţiva cai.

— Bine, dragă domnule Diersch. Îţi suntem cu toţii foarte recunoscători pentru stăruinţa pe care ţi-o dai cu noi, zise Marian scuturându-i în semn de recunoştinţă mâna.

După ce Diersch dispăru din nou în casă m-am plecat spre Marian şi i-am şoptit:

— Dacă băştinaşii au devenit agitaţi atunci problema cu comoara poate fi o chestiune adevărată. Mă gândesc că acel chinez voia să facă numai repede rost de bani. Fie de comoară se leagă obiecte de cult, fie comoara este valoroasă în sine.

— Da, dragă Robert, asta putem fireşte presupune. Dar să vedem ce o să iasă. Fireşte că nu voi păstra comoara chiar în cazul în care o voi găsi-o ci o voi înapoia proprietarului de drept.

Am fost întrutotul de acord cu vorbele prietenului meu. Nu mă gândisem nici eu vreun minut la a păstra comoara, asta dacă o vom găsi.

Am făcut o mică plimbare prin grădina lui Diersch, plimbare la care luă parte şi Pongo. Acesta era foarte bucuros că plecăm mâine, acestuia nu-i plăcea deloc să lenevească şi se simţea cu adevărat bine numai atunci când eram cu adevăraţi ancoraţi în vreo acţiune.

După cină am stat o bucată de vreme în verandă la Diersch, privind înspre uriaşul con cilindric al vechiului Vulcan cu junglele sale impenetrabile ce se ridica înaintea noastră formând un zid înspre cerul înstelat la nopţii.

*

* *

Diersch se trezi cu puţin înainte de răsăritul soarelui. De data aceasta ne aduse micul dejun într-o mică încăpere destinată servirii mesei, această îndeletnicire atât de plăcută. Discret puse nota de plată sub lampa de pe măsuţă, apoi adăugă repede:

— Caii stau gata înşeuaţi în faţa porţii. Cunoştinţa mea a adus şi al patrulea bidiviu pentru băiatul ce vă va însoţi pentru a aduce caii înapoi.

Marian dădu numai din cap mulţumind în numele tuturor pentru ospitalitatea de care dădeau dovadă gazdele şi nu în ultimul rând olandezului, care conducea singur această pensiune-hotel din regiune.

Diersch râse măgulit, apoi ni se adresă:

— Să sperăm că vom relua discuţia noastră după ce vă veţi întoarce de la vânătoare cu trofeele mult dorite. Ascultaţi însă de sfaturile prietenului meu şi nu vă avântaţi prea mult pentru a nu fi în primejdie.

Marian râse.

— Bineînţeles că vom fi prevăzători, dragă Diersch. Ne vom revedea cu siguranţă.

Apoi se întoarse înspre mine şi Pongo.

— Robert, Pongo, uite că a răsărit soarele. Cred că e timpul să porniţi.

După un scurt rămas bun, ne-am suit pe cai luând-o pe o stradă paralelă cu fluviul. Marian călărea în faţă, urma apoi Pongo, iar apoi eu, nu la mare distanţă de băiatul ce ne însoţea. Se mergea prin frunzişuri şi arbuşti mai izolaţi de la marginea junglei, care în formele lor bizare şi în fluorescenţa multicoloră semănau cu un covor pestriţ. După vreo două ore de mers am ajuns la un pod lat care traversa fluviul Ayteh şi care ducea prin plantaţiile de cafea undeva la sud.

Printre şirurile plantate de arbuşti de cafea mişunau deja destui malaiezieni ce erau ocupaţi cu culesul fructelor coapte. În sfârşit am ajuns la clădirile fermei. Am trecut de şoproanele mari în care erau adunate roadele plantaţiei. Tutunul, orezul, cafeaua.

Au venit la rând clădirile de locuit ale muncitorilor sezonieri, după care ocolind un mic lac ne-am trezit în faţa bungalow-ului bogatului fermier.

Pe treapta cea mai înaltă a scării destul de joase ce ne conducea înspre veranda, înconjurată din toate părţile de un covor vegetal din plante agăţătoare, stătea o fată.

Am descălecat şi am făcut o mică reverenţă, după care Marian urcă singur înspre verandă.

— Stimată domnişoară, numele meu este Marian Farrow, iar aceştia sunt prietenii mei Robert Bertram şi Pongo. Am dori să vorbim cu domnul Van Somersen pentru a-i cere permisiunea de a vâna în jungla aflată în proprietatea acestuia. Dorim să doborâm un tigru sau o panteră.

Fata zâmbi.

— Mă numesc Antye Van Somersen, spuse ea prietenoasă. Tatăl meu vă va da permisiunea cu plăcere, numai că aţi sosit într-un moment extrem de nefavorabil. Aytehii sunt foarte agitaţi acum, le-a fost furată o comoară cu multe obiecte de cult. Şi aceasta foarte de curând. De aceea pentru străini e foarte periculos să se apropie de satele lor.

Marian făcu un gest de apărare cu mâna, înainte de a continua:

— Oh, noi nu le-am făcut nimic, aşa că ne vor lăsa în pace, mai ales că avem intenţii de a le diminua duşmanii lor naturali, tigrii şi panterele.

— Da, aşa e. Tata a avut mereu succes la vânătoare când a mers acolo. Până şi eu am împuşcat deja trei tigri. Veniţi în casă, tata se mai întoarce de abia către seară, atunci o să puteţi vorbi cu el! Veţi rămâne, firește, ca musafiri ai noştri! Mutu, băiatul nostru care face pe valetul, vă va arăta camerele de oaspeţi. Cât despre mine, o să vă pregătesc de îndată răcoritoare.

Fără a face zgomot, băiatul trecu pe lângă noi pe culoarul lung, la capătul căruia deschise trei uşi. Camerele erau mobilate simplu dar cu gust şi foarte comode. Puţin după aceea stăteam sub duş şi mă spălam de praful adunat de pe drum.

După vreo oră şi jumătate stăteam toţi la o masă aşezată pe verandă în faţa Antyei Van Somersen, gustând din băuturile răcoritoare pregătite în cinstea noastră.

— Credeţi cu adevărat, domnişoară Somersen că ne puteţi abate de la intenţia noastră de a vâna unde ne-am propus? Aytehii n-au cum să facă răspunzători nişte străini pentru pierderea tezaurului lor.

Marian se uită întrebător la tânăra fată.

— Oamenii aceia sunt nişte fanatici, se pronunţă Antye. Ei nu se gândesc niciodată la urmări şi iau numai decizia momentului. La ce vă va folosi dacă veţi şti că veţi fi răzbunaţi? Asta contează mult prea puţin.

Marian zâmbi numai ascultând vorbele fetei.

— Nu ne lăsăm abătuţi de la ţelul nostru datorită unor primejdii ipotetice, mai ales că am depăşit multe la viaţa noastră. Şi fiindcă veni vorba, ştie cineva cina a fost individul care a şterpelit comoara?

— Tatăl meu crede că a fost Cei, un servitor chinez. A dispărut subit şi imediat după aceea s-a raportat furtul.

Marian se uită înspre mine şi zise:

— Aytehii bănuiesc faptul că hoţul este acest chinez?

Fata ridică din umeri.

— Nu pot să ştiu, întrucât nu m-a preocupat prea mult problema. Poate că tata vă va da informaţii mult mai exacte.

În orele cele mai călduroase ale zilei, Marian şi cu mine am preferat să rămânem în camerele noastre unde am dormit, dar Pongo, mai harnic, a inspectat împrejurimile şi a vorbit cu lucrătorii.

Spre seară, chiar înainte de căderea întunericului s-a reîntors Van Somersen. El ne examină scurt şi pătrunzător, dar rămase rezervat.

De abia după un prim schimb de cuvinte răceala sa iniţială a prins să se topească. Marian îl cuceri prin felul său

curtenitor şui amabil, din conversaţie.

— Domnilor, fireşte că vă dau permisiunea de vânătoare, întrucât prin stârpirea acestor prădători îmi faceţi şi mie un serviciu. Totuşi nu vă sfătuiesc să mergeţi în acest moment în junglă. Aytehii se găsesc în prag de revoltă. Fiica mea v-a povestit, desigur, că unul dintre servitorii mei, un chinez numit Cei i-a jefuit de o comoară preţioasă, ce era averea comună a mai multor triburi. Aytehii au descoperit acest lucru datorită urmelor pe care le-a lăsat chinezul, el a fost deja pedepsit, dar băştinaşii cred că comoara se mai află în regiune. Acum străbat jungla în grupuri compacte căutând-o. Dacă dau peste străini s-ar putea ajunge la confruntări neplăcute.

Marian scutură numai capul şi făcu următoarele remarci:

— Mi-a venit o idee. Daţi-mi două călăuze băştinaşe care să-i poată lămuri pe Aytehi că vom încerca în anumite condiţii să găsim locul comorii. Atunci băştinaşii ne vor socoti chiar aliaţi şi prieteni.

— Extraordinară idee! Dar dumneata chiar că eşti isteţ! spuse Van Somersen, apreciind cele spuse de Marian. Ţi-aş fi dat chiar eu sfatul acesta, întrucât băştinaşii sunt porniţi chiar şi împotriva noastră, deoarece hoţul a fost servitor în casa mea. Şi sigur, aş vrea ca ordinea să fie restabilită.

— Toţi indigenii sunt porniţi şi împotriva ta? Cum să înţeleg asta? făcu îngrozită Antye. Aceştia au fost întotdeauna prietenoşi faţă de noi şi ne-au cerut ajutorul întotdeauna atunci când era cazul să se vindece de vreo boală sau de rănile avute!

— Da, copilă dragă! Numai că lucrul acesta se schimbă foarte repede la aceste popoare primitive. N-ar fi exclus ca Ompum-ul, cel ce este un fel de primar al satului să fi furat comoara din templu, pentru a stârni spiritele împotriva noastră, a albilor. Acum trebuie să-i lămuresc de faptul că musafirii noştri se vor strădui să le găsească comoara altfel…

Van Somersen tăcu şi privi preţ de câteva secunde înaintea sa. Râse apoi scurt şi se ridică:

— Voi avea grijă ca lucrurile să revină la normal. Dacă îi puteţi ţine puţin în frâu pe oameni, poate că între timp spionii Aytehilor vor reuşi totuşi să descopere comoara.

— Chiar aşa de rău stau lucrurile, tată?

Antye îşi privi tatăl foarte speriată.

— Da de unde! Fii liniştită, zise acesta pur şi simplu. Mi-am revenit între timp. Kuda, pe care îl ştii şi tu, mai marele peste toţi Ompum-ai a stabilit o răsplată foarte generoasă pentru acela care va descoperi comoara, aşa încât pot spera

că se va găsi curând. Între timp spiritele se vor mai linişti dacă vom răspândi ideea că aceşti domni de faţă, prin mijloacele lor secrete, vor încerca să găsească ascunzătoarea comorii. Sigur că vă vor face cunoscut că nu vă va fi uşor şi va necesita ceva timp.

— Aşadar situaţia este foarte gravă! Să sperăm totuşi că încă nu e prea târziu, am zis eu. Poate vom reuşi să vorbim cu Kuda.

— Cred că.…

Fermierul se opri deoarece se auziră copitele unui cal ce se opri chiar lângă scara ce ducea în verandă. În momentul imediat următor un tânăr dădu buzna pe trepte în sus.

— Domnule Somersen, strigă el. Situaţia s-a înrăutăţit. Lucrătorii au început să ia atitudine împotriva mea, ba chiar câţiva şi-au făcut arme din trestie, pe care le-au aruncat asupra mea. Uite una care s-a oprit din fericire în brâul din piele.

Atunci el scoase una dintre aceste minuscule săgeţi şi o depuse pe masă.

Plantatorul scoase un strigăt de surpriză şi luă mica săgeată. Antye se repezi asupra tânărului, cuprinzându-i braţul cu mâinile sale.

— Sigur nu eşti rănit, domnule Hofler, strigă aceasta îngrozită.

Faţa simpatică a tânărului strălucea.

— Nu, nu sunt rănit, altfel nu aş fi ajuns până aici, o asigură repede Hofler.

Marian mă privi amuzat. Între cei doi tineri exista o legătură. Ne-am prezentat la rândul nostru acestui tânăr domn. Van Somersen examina în continuare ţepuşa.

— Vedeţi capătul acesta ascuţit? şi se întoarse înspre noi. Sunt convins că a fost introdus într-o otravă foarte puternică în prepararea căreia malaiezienii sunt foarte adevăraţi maeştri.

Pongo se apropie şi el de săgeată, pe care o examină cu foarte mare atenţie, se uită apoi la vârful ei, după care aprobă dând din cap:

— Pongo cunoaşte otravă. Este foarte puternică. O înţepătură şi în două minute omul e mort.

Ernst Hofler, tânărul cu care tocmai făcusem cunoştinţă se adresă acum fermierului foarte decis:

— Domnule Van Somersen, sunt numai două posibilităţi: ori părăsim în acest moment clădirea şi încercăm să ajungem pe căi ocolite la Selimeum ori ne baricadăm aici şi încercăm

să-i ţinem la distanţă pe Aytehi, în timp ce eu voi încerca să ajung la Selimeum pentru a aduce ajutoare.

— Dragă Hofler, crezi că situaţia este atât de gravă încât băştinaşii răsculaţi ar putea să ne atace chiar aici?

Van Somersen aştepta răspunsul, uitându-se vădit îngrijorat la şeful său de echipă.

— Da! După ce am scăpat din pericolul prin care am trecut, m-am reîntors şi i-am spionat pe Aytehi. Kuda era printre ei şi acesta este un semnal privind gravitatea situaţiei. El nu aparţine de tribul a căror oameni erau în subordinea mea. Kuda a hotărât atacul la o anumită oră, înainte de răsăritul soarelui. I-a convins nu numai pe lucrătorii noştri să participe dar a promis că va aduce luptători şi de la alte triburi.

— Pe toţi dracii! Atunci lucrurile stau într-adevăr foarte prost pentru noi! strigă plantatorul mâhnit. O să-mi distrugă hambarele, plantaţia şi casa, dacă fugim imediat la Selimeum. De aceea tot cred că este mai bine să ne apărăm aici, asta în cazul în care nu îi putem determina să renunţe la planul lor.

Somersen îi explică şefului său de echipă planul nostru, propus de Marian. Faţa lui Hofler se lumină.

— Foarte bine! Poate aşa aş obţine o amânare. De fapt Aytehi sunt convinşi că tezaurul se găseşte pe aici pe undeva ascuns.

— Va trebui să vorbim cu Kuda, îndemnându-l la raţiune, fu de părere fermierul. Este destul de inteligent şi îşi va da seama de fel de urmări ar avea o revoltă asupra triburilor sale!

Am ascultat în tăcere, întrebându-mă dacă era mai bine să spunem acum că ştim despre comoară. Nu era bine, deoarece ce s-ar fi întâmplat dacă am fi indicat locul de pe hartă şi comoara nu ar fi totuşi acolo. Ştiam că şi Marian gândeşte la fel, altfel ar fi menţionat deja întâmplarea noastră. Mai întâi trebuia să ne convingem noi de existenţa acesteia. Şi pentru asta trebuia să o căutăm singuri.

Am mers la culcare, fiindcă vroiam să fim treji a doua zi dimineaţa, când credeam că vor veni băştinaşii. Am vorbit cu Marian, împărtăşindu-i opiniile mele.

— Ai dreptate, Robert! Încă nu ştim dacă harta ne va duce la comoară! Atunci situaţia se va înrăutăţi şi mai tare, dacă ne vom trezi în faţa unui loc gol.

III
NEGOCIERI

CU O ORĂ ÎNAINTE DE RĂSĂRITUL SOARELUI

Pongo ne trezi. O mare de lumină inunda camera prin ferestre. M-am grăbit înspre fereastră şi am văzut în ce parte se aflau barăcile de locuit. Acolo se afla o masă întunecată de oameni, din care, din când în când ieşea ceva orbitor, asemenea unor fulgere.

M-am grăbit înspre camera lui Marian, unde l-am revăzut pe Pongo.

— Mariane, ai văzut ce-i afară.…

— Da, ştiu, Aytehii au şi sosit, mă lămuri el liniştit. Doar ne aşteptam la asta oricum. Nu vrei mai bine să te îmbraci, dragă Robert. Va trebui să mergem afară şi să vorbim cu oamenii.

Puţin după aceea am ieşit pe uşă. Van Somersen vorbea deja cu unul dintre indigeni. Eram sigur că acesta era Kuda. Când ne văzu schiţă un gest şi zise:

— Chiar aici sunt domnii! Ei vă vor aduce înapoi comoara sfântă, Kuda. Haide mai aproape, acest domn vrea să îţi vorbească.

Arăta înspre Marian care o luase înaintea mea şi a lui Pongo cu vreo câţiva paşi.

Indigenul care stătea în faţa lui Van Somersen era un om înalt, care purta un frumos costum malaiezian, sarongul şi care acum se apropie de Marian. Din chimirul pe care îl purta la brâu se iţea mânerul unui Klewang, o sabie încovoiată, specifică acestui neam. În afară de acesta, mai ieşea la iveală Kriss-ul, pumnalul folosit de războinici în lupta corp la corp. În afară de aceste arme albe, mai purta pe umeri şi o puşcă.

Marian ridică mâna pentru un salut prietenesc şi se îndreptă spre malaiezian.

— Kuda, ne obligăm să vă găsim tezaurul furat, îi strigă el. Dispunem de arme secrete care vor fi folosite în beneficiul vostru. Ştiu cât de multă supărare v-a pricinuit pierderea comorii, înţeleg neliniştea şi supărarea oamenilor. Dar dacă distrugeţi ceva aici şi omorâţi oameni aceasta nu vă va aduce bunul vostru înapoi. Noi vrem să facem asta pentru voi, dar mai întâi trebuie să vă reîntoarceţi la muncă, pentru a nu ne tulbura în misiunea noastră.

Urmă o scurtă pauză după care luă cuvântul Kuda.

— Domnule, vorbeşti bine şi ne dai speranţe. Pot să particip şi eu la căutarea comorii?

— Din păcate nu se poate, atunci puterile noastre vor slăbi şi ni se vor întoarce împotrivă! Te temi că nu-ţi vom înapoia comoara, în cazul în care noi o vom găsi? Îţi spun deja că am găsit mai multe comori, care sunt mult mai preţioase decât a voastră. Şi după ce am stabilit cine e proprietarul de fapt, am înapoiat comoara. Avem destule lucruri preţioase care nu şi-au găsit încă proprietarii.

— Vorbele tale sunt bune, domnule. Bine, vom aştepta să ne aduci comoara. Cât de mult o să dureze?

— Când va fi iarăşi lună plină vom fi înapoi cu comoara, spuse Marian pe un ton festiv. Luna are legături cu puterile noastre secrete.

Marian fixase cu această ocazie un răgaz de trei săptămâni, care spera să fie de ajuns pentru a identifica şi recupera comoara.

Kuda privi în jur. Timp de un minut se păstră tăcerea. În sfârşit îşi ridică capul.

— Bine, domnule, o să ne reîntoarcem la lucrul nostru. Când luna va fi plină, tu ne vei înapoia comoara.

Se răsuci pe călcâie şi făcu un gest larg cu mâna, iar după încă câteva minute cu toţii, Kuda şi băştinaşii dispăruseră de pe plantaţie.

— Foarte bine, ne şopti Van Somersen. La asta nu m-aş fi aşteptat. Îţi sunt foarte recunoscător, domnule Farrow. În trei săptămâni se pot întâmpla multe. Dacă comoara va fi găsită totul va fi bine.

Marian zâmbi.

— Dragă domnule Van Somersen, ai încredere în mine şi în camarazii mei şi vei vedea căci comoara va fi găsită.

*

* *

Când soarele se ridică sus, micul nostru dejun consistent tocmai îl terminasem. Ne pregăteam pentru plecare. Pongo transportase deja lucrurile noastre în curte. El ştia cel mai bine de ce aveam nevoie. Van Somersen ne-a repartizat doi băştinaşi drept călăuze, pe Kapola şi Tikar.

Pe la prânz ne aflam deja destul de adânc pătrunşi în interiorul junglei, iar acum făceam o mică pauză într-un luminiş. Cei doi însoţitori, Kapola şi Tikar au încropit o masă iar Pongo se uita neîncrezător la aceşti doi indigeni care îi preluaseră atribuţiunile.

După masă ne-am reluat marşul. Cei doi au găsit repede o potecă de animal, care ne-a ajutat să înaintăm şi mai repede prin junglă. Sigur că şi Pongo ar fi găsit poteca asta, numai

că ar fi trebuit să caute ceva mai mult timp, băştinaşii cunoscând mai bine regiunea.

Kapola şi Tikar erau înarmaţi cu Klewonguri, Krissuri şi ţevi de suflat, care fireşte nu erau arme ideale pentru a lua parte la o partidă de vânătoare de tigri şi pantere. Aceştia însă nu aveau nici o teamă, se bazau fireşte pe armele noastre şi pe Pongo.

Din nou cei doi băştinaşi ne-au condus pe o cărăruie sălbatică, pe mijlocul căreia erau grupate câteva tufişuri dese. Kapola, care conducea micul nostru grup se opri brusc, după ce făcu câţiva paşi repezi înspre tufiş, privind pe deasupra acestuia. Făcu o mutră extrem de surprinsă şi sări într-o parte. Aşa ne-am trezit eu şi cu Marian stând singuri în faţa tufişului.

— Ei, ce naiba ar mai putea fi aici? m-am adresat eu lui Marian, care deja examina cu atenţie desişul. M-am întors înspre el, dar am rămas surprins de privirea severă pe care mi-o aruncă acesta.

M-am uitat şi eu înspre tufişuri şi aproape că am încremenit de spaimă. Printre crengile împovărate de frunze îşi făcea loc împingându-se înainte un corp imens. Acum se aplecase pentru săritură, la nici opt metri depărtare.

Era „El”, precum însuşi omul malaiezian îl numeşte în teama lui evlavioasă. Era descrierea pentru regele tigrilor.

Am privit în ochii verzi ai animalului de pradă fiind aproape paralizat de ochii bestiei.

Marian mă împinse într-o parte. Îşi ridicase puşca în poziţie de tragere. Ştia prea bine căci tigrul nu va putea acoperi distanţa dintr-o singură săritură şi că va trebui să-l nimerească mortal încă înainte de face săritura a doua, ultima şi cea care trebuia să fie letală pentru noi.

Cu un urlet asurzitor fiara făcu prima săritură. Marian aşteptă liniştit până ce fiara ateriză din nou pe pământ, cel mult la trei metri depărtare de noi. Arma sa detună de două ori consecutiv. Tigrul apucă să facă şi cea de-a doua săritură şi ne-ar fi ajuns dacă cele două gloanţe de oţel n-ar fi nimerit unde trebuie.

Marian făcu cu iuţeala fulgerului o săritură în spate şi chiar lângă el se prăbuşi şi tigru, se rostogoli pe o parte şi pe alta, zgârie cu labele sale uriaşe tufişul cel mai apropiat, scormoni pământul pentru ca în cele din urmă, cu un urlet jalnic, să îşi dea ultima suflare.

— Drace, am strigat eu agitat! Dar ştiu că a fost aproape!

Marian îşi reîncărcă arma şi mă bătu apoi încurajator pe umeri.

— Ei, vezi, avem de-acum şi tigrul pe care doream să-l împuşcăm.

— Va trebui să-i luăm blana, s-o ascundem undeva pe aici, iar la întoarcere o vom lua, am propus eu.

— Foarte bine! Vom înnopta chiar aici, dar până vom fi gata cu pregătirile va mai trece ceva vreme. N-are nici un rost să mergem mai departe, întunericul ne va surprinde în mijlocul junglei.

Pongo şi cei doi malaiezieni s-au apropiat de trupul uriaşei feline. Pongo însă, care avea suficientă experienţă, reuşi de unul singur să ia blana tigrului. Pe cei doi malaiezieni i-a trimis în pădure să strângă lemne pentru un mic foc de tabără.

În dosul tufişurilor de unde pândise tigrul ni se arătă un mic izvor care trimitea un firicel îngust de apă în junglă. La marginea acestui mic loc ne-am ridicat tabăra. În rucsacurile pline ochi pe care le purtaseră cu ei Kapola şi Tikar am găsit câteva pături care ne-au prins foarte bine.

— Robert, după însemnările chinezului nu suntem foarte departe, decât la câţiva kilometri de luminişul în care acesta susţine că şi-a ascuns comoara, îşi şopti Marian. Cred că mâine după amiază vom fi ajunşi acolo.

— În acest caz, vom putea fi siguri că dacă vom găsi comoara, la timpul cuvenit o vom înapoia lui Kuda. Mi-au cam tremurat genunchii când i-am văzut pe Aytehii răsculaţi, luând poziţie ameninţătoare nu departe de noi. Crezi într-adevăr că ţepuşa aceea care îl viza pe tânărul austriac era înmuiată într-o substanţă adormitoare, adică un fel de somnifer?

— Se poate presupune că au vrut numai să îl facă ostatic. La ce le-ar fi folosit moartea lui? Dar voiau…

Un fâşâit uşor se auzi în imediata noastră apropiere. Marian şi cu mine imediat am dus mâinile la arme, întrucât credeam că un al doilea tigru se ascunde în tufişuri. Pongo cercetase deja zona în căutarea unei a doua feline, dar chiar dacă aceasta nu a fost de la început acolo, acum putea să se fi apropiat.

Se auzeau paşi chiar pe solul moale al pădurii. Ramurile tufişurilor s-au dat la o parte şi în faţa noastră apăru Ernst Hofler. Trebuia să se fi petrecut ceva foarte important cu el, deoarece se afla la capătul puterilor şi arăta hăituit. Marian îi înmână bidonaşul cu apă şi acesta trase lacom câteva înghiţituri.

De asemenea, Pongo cu cei doi malaiezieni se grăbiră să ni se alăture şi acum cu toţii priveau întrebători înspre

tânărul austriac care de abia mai respira. Ne-au trebuit ceva minute până ce am putut scoate de la el câteva cuvinte.

— Kuda cu oamenii săi au răpit-o pe Antye şi o vor ţine ostatică până ce comoara le va fi înapoiată. Van Somersen m-a trimis după dumneavoastră cu rugămintea să vă implor să vă grăbiţi. Va trebui să o eliberăm pe Antye.

— Mai încet, mai încet, domnule Hofler! Ce s-a întâmplat de fapt?

— Kuda a aflat de la oamenii pe care i-a pus să-l urmărească pe chinez că acesta a vorbit cu dumneavoastră şi că a primit bani.

Acum că lucrul acesta era cunoscut, nu prea stăteam bine! Marian se apropie de tânărul austriac, spunându-i:

— Ei, acum, ascultă-mă cu atenţie, domnule Hofler. Este adevărat că am vorbit cu chinezul ăla, el ne-a vândut o hartă, dar atunci nu înţelegeam semnificaţia acesteia. Acum însă suntem pe cale de a găsi comoara, care în nici un caz nu vrem să o păstrăm noi. De ce crezi că i-am promis lui Kuda că o să-i înapoiem comoara? Acum însă va trebui să ne bazăm pe harta aceea şi să sperăm că e autentică.

Hofler privi neîncrezător înspre Marian.

— Vorbiţi serios, domnilor?

— Puteţi avea încredere, domnule Hofler. Dacă găsim comoara ea va aparţine aytehilor. Ai venit aici şi te-ai putut convinge de seriozitatea intenţiilor noastre. Dacă nu vom găsi totuşi comoara ne vom întoarce şi om vom elibera pe Antye.

Marian îşi pusese mâinile în jurul tânărului şi îl privi în ochi. Acesta replică:

— Vă cred, domnule Farrow, spuse el după câteva minute de tăcere. Dar acum va trebui să ne gândim. Timpul e un factor important. Mai avem mai mult de o săptămână timp pentru a ne îndeplini promisiunea. Nu cred că înainte de scurgerea acestui răgaz Kuda va întreprinde ceva în legătură cu van Somersen sau împotriva fiicei sale.

M-am amestecat şi eu în discuţie.

— Marian, ar fi bine să-i trimitem pe cei doi malaiezieni înapoi, pentru a-l asigura pe Van Somersen de onestitatea intenţiilor noastre. Fiind foarte îngrijorat de soarta fiicei sale, mă gândesc ca asta să nu-l conducă la cine ştie ce fapte necugetate.

Marian fu de acord.

— Asta e o idee bună, Robert! Ce spuneţi de asta, domnule Hofler?

Acesta aprobă la rândul lui pasul următor.

— Să sperăm că nu va fi prea târziu. Van Somersen va face tot posibilul pentru a-şi elibera fiica.

Kapola şi Tinka au primit misiunea de a se reîntoarce pe plantaţie pentru a-l informa pe Van Somersen în privinţa intenţiilor noastre. Trebuia să aştepte a ne întoarce cu comoara. Atunci vom discuta în legătură cu planurile noastre de viitor.

Cei doi malaiezieni trebuiau să aştepte până dimineaţă, numai atunci puteau pleca. Fireşte, a străbate jungla pe întuneric nu era o opţiune.

Am dormit rău în noaptea asta şi de câte ori mă trezeam doream să se ivească mai degrabă zorii, pentru că nu-mi dădea pace gândul că fiica lui Somersen se afla în mâinile băştinaşilor.

IV
COMOARA AYTEHILOR

SE LUMINĂ DE ZIUĂ. Era de abia ora patru şi jumătate şi noi eram gata de plecare. Kapola şi Tikar îşi definitivau pregătirile pentru a se reîntoarce la fermă pentru a-i transmite lui Van Somersen intenţiile noastre.

Marian îşi luase deja harta în primire şi discutase deja cu Pongo, care urma să preia conducerea. Hofler şi cu mine strângeam deja lucrurile de prin corturi pentru a le îndesa în rucsacuri. Ne făcu semn să ne apropiem, în timp ce ţinea încă harta în mână.

Mai aveam încă o zi demers prin junglă. Cred că nu mai târziu de după-amiaza aceasta vom ajunge în zona însemnată de chinez pe hartă. Zona însemnată se afla în spatele unui luminiş, după o stâncă uşor de recunoscut.

Ne luaserăm rucsacurile în spinare şi câteva minute mai târziu pădurea ne „înghiţise" din nou. Timp de două ore ne-am chinuit a croi o cărare prin junglă. Din păcate nu am găsit nici o cărăruie practicată de sălbăticiuni, aşa că, neobosit ce întotdeauna, Pongo lucra la a crea o cărăruie a noastră, pe care să înaintăm.

După un timp am dat peste o cărare făcută de animale, ce ne ducea în direcţia potrivită.

Pongo îşi puse maceta deoparte şi răsuflă uşurat:

— Pongo muncit mult. Mult muncit, dar acum este mai bine, spuse el, reintegrându-se în grup, în fruntea acestuia.

Mă minunam cât de bine se putea ţine Hofler de noi. Se vedea cât de epuizat era, dar gândul la fata iubită îi dădea puteri nebănuite.

Cărăruia sălbatică făcea nenumărate meandre, din păcate nu întotdeauna în direcţia dorită, prin anumite porţiuni trebuia să ne croim drum printre liane şi ferigi pline de spini.

La prânz am făcut o mică pauză, dar după aceea ne-am continuat drumul. Deodată Pongo se opri în faţa noastră. Se auzea un zgomot din ce în ce mai aproape de noi. Semăna a muget înăbuşit, ce creştea pe măsură ce se apropia de noi din ce în ce mai mult.

În acel moment Pongo se dădu speriat înapoi şi am ştiut şi eu ce însemna zgomotul acela. Îl auzisem şi noi adesea. Speriat de ceva, un rinocer o pornise în sus pe cărare, direct înspre noi. Tufişurile de ambele părţi ale cărăruii erau dese şi împletite cu liane şi spini, unii de lungimea palmei unei mâini, cu toate acestea numai acolo se găsea salvarea noastră.

Ne-am luat macetele în mâini şi a început să ne croim drum printre crengile cele mai apropiate, printre liane şi mlădiţe cu spini. Îmi croisem o mică deschizătură unde mă gândeam să mă arunc. Nici nu am simţit spinii ascuţiţi cum îmi intrau în carne.

Acum galopul rinocerului era perceput mult mai bine de noi ca oricând. Câteva secunde mai târziu trupul mătăhălos trecu pe lângă noi.

Am răsuflat cu toţii uşuraţi. Ultimele secunde au fost clipe de groază, întrucât dacă rinocerul ne descoperea, n-ar fi mai existat nici o salvare pentru noi.

Înjurăturile venite din zona lui Marian mi-au dovedit că nici acestuia nu-i mersese mai bine decât mie.

Am aşteptat câteva minute nemişcaţi, pentru că exista posibilitatea ca rinocerul să se întoarcă. Abia apoi m-am smuls din îmbrăţişarea spinilor şi m-am reîntors pe poteca principală.

Pongo şi Marian m-au urmat. Numai Hofler nu reuşi să se extragă singur dintre tufele înlănţuite şi a fost nevoie de ajutorul lui Pongo pentru asta. Hainele noastre arătau ca vai de ele, dar când mă gândeam ce am fi putut păţi, asta era ultima noastră grijă.

După nici două ore şi jumătate de marş pădurea începu să se rărească. Iarba şi mărăcinişul aproape că dispăruseră complet când în faţa noastră am zărit stânca abruptă care era descrisă pe harta chinezului.

Curând am ajuns la luminiş, unde ne-am prăbuşit epuizaţi. Ne-am îngăduit vreo jumătate de oră de odihnă, după care Marian îşi luă din nou harta în mână pentru a se orienta.

Acum trebuia găsit copacul însemnat, ceea ce nu era tocmai o treabă uşoară. Erau de luat în considerare vreo douăzeci de giganţi ai pădurii, ce străjuiau luminişul. Dar care era cel bun?

Am făcut un plan de abordare al muncii plicticoase ce ne aştepta, dar Pongo ce scruta împrejurimile ne strigă. El ne arătă un copac ceva mai impozant, cu puţin mai înalt decât ceilalţi. Când am ajuns lângă el am observat imediat un semn în formă de cruce, care părea să fi fost făcut de curând, altfel ar fi fost cicatrizat demult.

— Cine ştie, poate că am avut pur şi simplu noroc, dar ăsta pare să fie copacul căutat, zise Marian, răsuflând din greu. Pongo, adu-mi lopeţile din rucsacul meu. Mai întâi vom sonda pământul din jurul arborelui, pentru a stabili dacă sunt urme proaspete datorită săpăturilor.

Ne-am lăsat în genunchi pentru a căuta urme de pământ mai proaspete, care să ne arate că aici s-a săpat de curând. Şi acesta nu au întârziat să apară. Marian găsi destul de repede locul.

— Aici pare pământul mai răscolit. Nici măcar nu ne trebuie vreo lopată. Sunt foarte sigur că aici e locul potrivit.

Între timp Pongo sosise cu lopata. Marian însă nu-l aşteptase. Împreună cu Hofler săpau cu mâinile, pentru a îndepărta pământul afânat. Aici nu a fost prea mult de lucru, căci la vreo treizeci de centimetri adâncime am găsit ceea ce căutam.

Marian scoase din groapă o pungă de lână, plină ochi. O scutură de pământ şi îi răsturnă conţinutul în iarbă. Surprinşi, am contemplat cum se rostogoleau înaintea noastră pe sol. Nu văzusem niciodată nişte diamante atât de minunate ca acelea etalate în faţa noastră.

Marian şi luase una dintre cele mai mari pietre preţioase în mână, ţinând-o în razele soarelui şi care strălucea şi sclipea atât de tare încât ne făcea rău ochilor.

— Minunate pietre, murmură el. O avere de care nimeni nu ar dori să se despartă.

În pungă se mai găseau coliere şi brăţări împodobite cu nestemate de-o mărime considerabilă.

Marian adună cu grijă toate pietrele şi le puse la loc, în pungă, apoi le îndesă cu grijă în rucsacul său.

— O să ne facem tabăra chiar aici, nu ar avea nici un rost să ne întoarcem azi. Noaptea ne-ar surprinde chiar în mijlocul junglei.

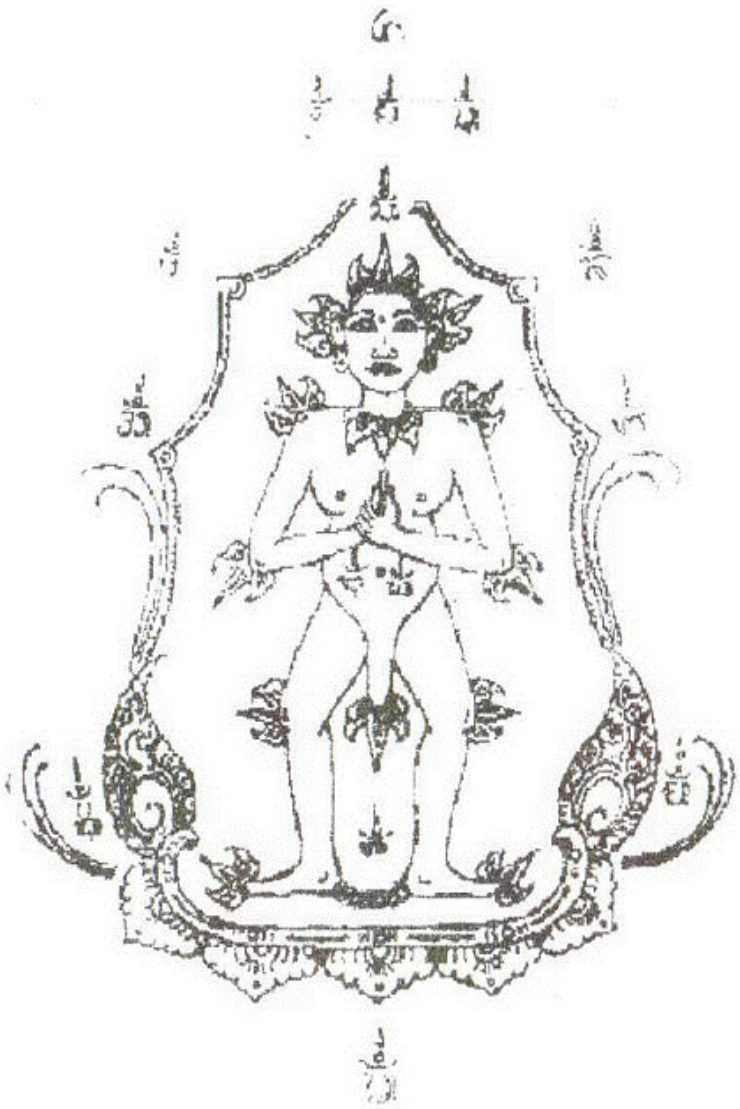

Hofler se pregăti imediat să protesteze, dar îşi dădu seama că este inutil şi că hotărârea luată de Marian era cea mai bună soluţie.

Cu toţii ne pregăteam să înnoptăm în luminiş. Aproape de stânca ascuţită şi încovoiată ca o pasăre de pradă, Pongo găsi o nişă unde încropi un foc la care voiam să încălzim câteva conserve. În mod ciudat, deşi pe parcursul zilei nu am simţit deloc foamea, acum mâncarea îmi făcu o poftă grozavă.

— De cât timp am avea nevoie pentru a ne reîntoarce, domnule Farrow? întrebă Hofler, adresându-i-se lui Marian. Ne vom încadra în răgazul de timp acordat?

— Sunt sigur de asta, l-a liniştit el pe tânăr. Cred că în trei zile am putea fi înapoi la plantaţie.

Hofler răsuflă uşurat.

— Ei. Atunci m-am mai liniştit.

El a fost primul care s-a înfăşurat în pături şi a adormit foarte repede.

Noi cei rămaşi am mai stat un pic de vorbă, fumând şi discutând despre drumul de întoarcere.

Deodată oboseala ne-a pătruns până la oase, iar Pongo care ne văzu căscând ne povăţui:

— *Massers,* pleacă la culcare, Pongo rămâne treaz şi va băga de seamă.

— Mulţumesc Pongo, l-am bătut mulţumit pe umăr pe camaradul nostru şi am intrat în cort.

Nu m-am mai gândit la nimic, întrucât într-o clipă am adormit.

V
PRIZONIERI

NU MI S-A PĂRUT CĂ AM DORMIT prea mult când am perceput vocea lui Pongo care mă scutura de zor:

— *Massers* Bertram, repede trezeşte. Aytehii sunt peste tot ascunşi în jurul taberei. *Massers* Farrow şi Hofler deja treji.

Mi-am înşfăcat armele şi am ieşit repede afară pe uşa cortului meu. Marian şi Hofler îşi luaseră deja poziţia de apărare în spatele unui arbore puternic, iar Marian care mă zise îmi făcu semn să merg într-acolo.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— Nu ştiu nici eu. Pongo ne-a trezit şi se pare că se pregăteşte un atac asupra noastră.

— Cine ar putea să fie? am întrebat eu, neînţelegând nimic. Am încheiat doar o înţelegere şi în trei zile vom preda comoara.

Marian ridică din umeri.

— Nici eu nu prea ştiu. Dar să nu le stricăm surpriza.

Pongo dispăruse şi nu îl puteam localiza nicăieri. Un zgomot puternic în desiş ne atrase atenţia undeva la baza luminişului. Un grup de războinici aytehi păşiseră deja în luminiş.

Ne-am luat armele în mâini aşteptând desfăşurarea lucrurilor. Luciul armelor în bătaia lunii pline genera un tablou inedit, accentuat de unul dintre războinicii vânjoşi care păşiră în faţa noastră înclinându-se.

— Mă numesc Kitay. Sunt căpetenia tribului din munţi. Am venit să iau comoara pe care tocmai aţi dezgropat-o şi care este proprietatea noastră.

Marian păşi înainte cu pistolul în mână.

— Comoara nu o putem da. Avem o înţelegere cu Kuda, care este căpetenia supremă. Numai acesta poate primi comoara din mâna mea.

Căpetenia scutură din cap şi zise:

— Înţelegerea ta cu Kuda nu ne priveşte, comoara aparţine tribului din munte a cărui căpetenie sunt eu. Trebuie să ne-o daţi nouă.

— Nu pot să o fac, Kitay. Kuda a luat ostatică o fată. Dacă nu îi vom duce comoara o va ucide.

— Asta nu este problema noastră. Noi vrem doar să recuperăm comoara.

Marian îşi ridică revolverul, ceea ce imediat făcurăm şi eu şi Hofler.

— Atunci va trebui să luptăm şi mulţi luptători vor trebui să moară.

Kitay începu să râdă.

— În spatele meu stau oamenii mei înarmaţi. O mişcare, una singură din partea voastră şi ţepuşele otrăvite vă vor omorî într-o clipită.

Ne-am uitat în spate şi am văzut vreo zece războinici la vreo câţiva metri depărtare de noi, cu ţevile de suflat pregătite.

— Vrei să iei legătura cu Kuda ca să-l înştiinţezi că tezaurul este în mâinile voastre? l-a întrebat Marian.

Încercam să negociem pentru că împotriva săgeţilor otrăvite nu aveam nici o şansă.

— Kuda nu are nimic de spus. Eu hotărăsc aici şi nu este sarcina mea de a-l înştiinţa pe acesta.

Ne-am dat seama imediat că nu are nici un rost ca să discutăm mai departe. Kitay îşi chemă nişte războinici, după care ni se adresă iarăşi nouă.

— Voi sunteţi prizonierii mei. Sfatul Bătrânilor va decide asupra sorţii voastre.

Hofler îşi ridică ţeava armei sale într-o încercare disperată de apărare, dar Marian îi placă arma la pământ.

— N-are nici un rost, domnule Hofler. Am fi cu toţii morţi în câteva secunde.

— Dar Antye? bâjbâi tânărul.

Marian îi făcu un semn liniştitor cu mâna.

— Încă mai dispunem de un răgaz de patru zile în care se pot întâmpla multe. Trebuie să ne păstrăm cumpătul. Nu uita că ne va ajuta şi Pongo.

Hofler îşi plecă resemnat capul.

Căpetenia ne făcu semn ca să-l urmăm, iar războinicii ne-au înconjurat imediat. Erau cel puţin treizeci e oameni aşa că aveam nici cea mai mică şansă de a opune rezistenţă.

Am luat-o pe o cărare croită de animale pe care băştinaşii o cunoşteau foarte bine, întrucât se deplasau foarte repede. Marşul nostru a durat cam vreo două ore. Nu aveam nici un bagaj asupra noastră, Aytehii ne-au preluat rucsacurile, iar corturile au rămas, nestrânse pe locul unde ne făcuserăm tabăra.

Nu ni se luaseră armele. Aytehii posedau o armă grozavă împotriva căreia armele noastre de foc nu făceau faţă.

Într-un luminiş mare se iviseră câteva căsuţe lunguieţe şi la un strigăt al lui Kitay năvăli înspre noi o hoardă întreagă de femei şi copii.

La fiecare casă ardeau deasupra făclii, de asemenea şi locul unde am fost duşi noi. Acolo ne aşteptau câţiva bătrâni şi Kitay ce ne opri la câţiva metri de aceştia, păşi înainte şi vorbi cu unul dintre aceştia, ce era vopsit în culori vii şi ţipătoare, arătând fantastic.

Probabil că acesta era şeful tribului. Căpetenia făcu o reverenţă umilă în faţa lui şi îi înmână săculeţul cu bijuteriile şi întreaga comoară.

Deci tot şamanii şi vracii erau aceia care decideau şi asupra treburilor acestui trib. Bătrânul veni înspre noi şi ne examină cu interes. Părea însă să nu stăpânească prea bine limba noastră deoarece îi strigă lui Kitay câteva cuvinte, se întoarse pe călcâie şi dispăru într-una din colibele lunguieţe, ce serveau drept case acestor indigeni.

Kitay ne făcu de asemenea semn să-l urmăm şi ne conduse înspre una dintre colibele mai mici, ce făcea o impresie deplorabilă în raport cu colibele mai mari unde locuiau după toate probabilităţile mai multe familii. Armele a trebuit să le predăm, iar rucsacii au fost aruncaţi în colibă. Între timp s-au convins că nimic care să semene cu o armă nu a mai rămas în ei.

Ne-am aşezat pe pământ şi ne-am uitat unul la altul întrebători.

— Ce-i de făcut acum, Mariane? l-am întrebat eu pe prietenul meu.

— Trebuie să aşteptăm aici în întuneric. Pongo va veni cu siguranţă şi ne va scoate.

— Au fost postaţi doi oameni de pază în faţa uşii noastre şi chiar lui îi va fi foarte greu să ne ajute.

Afară începură să apară zorile şi o anumită vânzoleală se făcu auzită în sat. Cât despre noi speram să ne viziteze careva pentru a-i putea convinge pe aytehi de sinceritatea intenţiilor noastre. Îmi făceam griji în legătură cu Antye. Mai aveam trei zile răgaz. Mai mult de atât Kuda nu mai aştepta. Eram sigur.

— Mă preocupă mult soarta lui Antye, se pronunţă Hofler. Ce se întâmplă cu ea dacă nu ne întoarcem la timp?

Marian încercă să îl liniştească.

— Caută să nu îţi faci griji, domnule Hofler. Încă mai dispunem de timp suficient pentru a ajunge pe plantaţie. Bazează-te pe Pongo al nostru care ne-a scos din situaţii şi mai grele.

Târziu, după-amiază, trei femei ne-au adus ceva de mâncare, în trei castroane aburinde, unde se afla ceva nedefinit dar ceva ce părea să fie comestibil. Mai erau şi

două vase umplute cu apă de băut. Noi aveam însă sacii noştri de provizii la noi, aşa că am preferat să mâncăm conserve şi să bem apă din sticlele noastre de campanie.

Era foarte cald în colibă şi oboseala mă dobora aproape. Trebuia să fi adormit atunci când Kitay însoţit de doi oameni intră în colibă.

— Bătrânii şi vracii au hotărât să vă păstrăm aici până când soarta voastră va fi decisă. Sfatul va dura câteva zile.

Hofler sări în picioare şi strigă îngrozit:

— Dar nu ne puteţi face asta. Noi nu v-am făcut nimic rău. Şi dacă nu ne întoarcem la timp pe plantaţie va muri o tânără fată.

Kitay se uită la austriac cu o privire fixă.

— Nu pot eu hotărî soarta voastră. Bătrânii nu se pot decide dacă voiaţi să înapoiaţi comoara sau să o păstraţi.

Le făcu un semn războinicilor săi şi părăsi coliba ignorând toate protestele lui Hofler. Nu ne mai rămânea altceva de făcut decât să aşteptăm venirea lui Pongo. Dacă până dimineaţă nu intervenea trebuia noi să alcătuim un plan de evadare.

Încet, încet căzu întunericul şi lumina făcliilor care se strecura prin crăpăturile pereţilor colibei picta umbre bizare pe feţele camarazilor mei.

Ceasul meu arăta deja ora două noaptea iar aşteptarea devenise insuportabilă. De ce se lăsa aşteptat Pongo atât? De afară de undeva sforăiturile celor doi gardieni se auzeau şi chiar mă gândeam dacă nu ar trebui să întreprindem ceva pe cont propriu, când o siluetă întunecată apăru în uşa colibei.

— *Massers,* urmează Pongo, nu este mult timp, vraci doarme.

Pongo ne arătase pumnul şi râse.

— Pongo trebuie mult să aştepte, nimeni nu doarme, multă vorbărie. Apoi oameni merge la culcare. Pongo scoate arme şi loveşte vraci care adoarme.

Am ieşit încet, trecând pe lângă cei doi paznici adormiţi, când Marian ne reţinu puţin.

— Trebuie dă ne gândim puţin. Nu ar fi bine să o luăm înspre plantaţie. Când băştinaşii mâine de dimineaţă nu ne vor găsi aici, vor trimite cu siguranţă oameni după noi, care ne vor prinde. Dacă ne vom ascunde pe undeva prin altă parte, atunci nu vom putea ajunge la plantaţie în timp util. În plus ne trebuie şi comoara.

Ne-am privit descumpăniţi. Marian avea dreptate. Drumul până la plantaţie era lung, iar aytehii cunoşteau fiecare potecă.

Pongo avea însă să ne facă o propunere.

— *Massers,* să luăm căpetenia şi vraci ca ostateci. Atunci nimeni nu mai atacă *Massers.*

Marian se gândi o clipă.

— Ai dreptate, dragă Pongo, poate asta e singura posibilitate care ne mai rămâne.

Ne-am strecurat înspre coliba vraciului care zăcea pe jos lângă patul său. Pumnul lui Pongo îl plasase pentru multă vreme în lumea viselor.

Întrucât Pongo ţinuse toată ziua colibele sub observaţie ştia unde locuia căpetenia. Era un mare noroc pentru noi că aceştia doi aveau propriile lor colibe şi nu locuiau împreună cu alte familii în casele acelea lungi.

Pongo dispăru în noapte şi când se reîntoarse ne depuse trupul lui Kitay în faţa noastră.

— Căpetenia nu trezeşte degrabă. A ciocnit cap de la el.

I-am legat pe amândoi şi fireşte nu am uitat să luăm comoara din cufărul vrăjitorului. Am aşteptat o vreme şi după vreo jumătate de oră l-am deşteptat pe Kitay. Acesta trebuia să facă pe traducătorul întrucât cu vraciul nu ne puteam înţelege.

Marian îl scuturase pe acesta atât de mult până ce căpetenia deschise ochii. Acesta încă ameţit se uită în jur.

Am luat o făclie care lumina însă de ajuns încăperea. Kitay vru să sară în picioare, dar legăturile l-au împiedecat să o facă. Marian îl apucă de umeri şi îl ridică în picioare.

— Ascultă ce vreau să îţi spun. Poate tu vrei să mai discuţi cu vraciul tău despre situaţia voastră. Noi nu. Trebuie să ajungem mâine seară la plantaţie. Nu vrem să vă facem nici un rău. Numai dacă ne siliţi, atunci nu vom ezita să vă omorâm.

Kitay privi înspre noi, iar chipurile noastre întunecate şi pistoalele pe care le ţineam în mâini le spuneau destule.

— Bine. Voi vorbi cu Sasay. Dar acesta nu va ceda.

— Atunci încearcă să o faci mai bine, altfel tu mori primul.

L-am deşteptat şi pe vraci care privi nedumerit în jurul său. Curând pricepu în ce situaţie se găseşte şi începu o discuţie aprinsă cu Kitay, care voia să-l înduplece să accepte ceva.

Vorbele sale se loveau de un zid, întrucât acesta continua să clatine încăpăţânat capul.

Kitay se uită înspăimântat înspre noi.

— Sasay nu vrea cu nici un preţ să vă lase să plecaţi, m-a somat să-mi chem războinicii.

Marian dădu din cap preocupat, după care spuse:

— Spune-i atunci că va trebui să moară dacă ne împiedică să plecăm.

Kitay vorbi din nou cu vrăjitorul.

— Spune că nu veţi îndrăzni să-l omorâţi, ne lămuri căpetenia.

Marian îi făcu semn lui Pongo. Acesta îşi ridică uriaşul său cuţit de spintecat rechini şi se apropie cu o figură întunecată de vrăjitor, pe care îl ridică cu o singură mână în sus. Tăişul se apropie de gâtul vraciului şi Pongo nu şovăi să apese ceva mai tare cu acesta în carnea vraciului.

Nu puteam risca nimic întrucât nu era în joc numai viaţa noastră ci şi a lui Antye.

Vraciul scoase un scâncet uşor, dar nu spuse nici o vorbă. Zâmbind sinistru Pongo îşi apropie cuţitul de urechea băştinaşului. De abia pătrunse cuţitul câţiva milimetri în carne că îi şi adresă lui Kitay câteva cuvinte.

— Opriţi-vă! Sasay vrea să negocieze cu voi.

Pongo îl aşeză pe bătrân pe jos şi se dădu înapoi.

Marian îi luă locul.

— Spune-i că dorim cale liberă. Luăm cu noi comoara pe care o vom înmâna lui Kuda.

Kitay traduse iar vraciul aprobă cu o mimă întunecată.

— Mai spune-i că te luăm ostatec. Dacă ne înşală vei muri.

Şi vorbele acestea le traduse căpetenia. Sasay dându-i un răspuns lung.

— A promis că dacă îl cruţaţi nu vă va urmări.

Marian dădu din cap.

— Tu vei veni cu noi, Kitay. Tu cunoşti cel mai scurt drum înspre ferma lui van Somersen. Cu cât ajungem mai repede acolo cu atât vei fi mai repede liber.

Kitay fu de acord. Pongo îi legă mâinile şi îi puse o lesă, legându-l slobod la gât.

— Om nu poate fuge. Pongo bagă de seamă.

Am plecat într-un marş forţat. Am făcut numai o pauză scurtă la amiază. Hofler era atât de epuizat încât a adormit mâncând.

Marian încercă să-l lămurească pe Kitay cât de mult îi va creşte prestigiul dacă împreună cu noi îi va înmâna comoara lui Kuda. Noi îi vom tăia legăturile înainte de a sosi la plantaţie, pentru a apărea ca un om liber la fermă.

Această perspectivă îi dădu aripi căpeteniei astfel încât în dimineaţa zilei următoare am şi ajuns la plantaţia lui Van Somersen.

Vraciul se ţinuse de cuvânt şi nimeni nu ne-a urmărit.

Am fost primiţi sărbătoreşte.

Van Somersen trimise de îndată un mesager la Kuda care se afla la barăcile muncitorilor.

Curând a avut loc întâlnirea. Kuda apăru cu cinci dintre războinicii săi, luând-o şi pe Antye cu el. Fata se putea mişca liber.

Părea să îi fi mers bine şi cu un strigăt de bucurie îi sări lui Hofler de gât.

Kuda îşi primi tezaurul înapoi şi conform promisiunii l-am lăsat pe Kitay să oficializeze ceremonia de predare.

Kitay avu o convorbire mai lungă cu Kuda, care de mai multe ori îl bătu binevoitor pe umeri cu mâna. Dar totul s-a terminat cu bine. Noi am mai rămas vreo câteva zile pe plantaţia lui Van Somersen care ne era foarte recunoscător.

Am fost de asemenea răsfăţaţi de mamă şi fiică. Am fost de asemenea martori când Hofler o conduse pe Antye la altar.

Curând după aceea am primit o scrisoare care ne cerea prezenţa în altă parte. Dar despre asta cu altă ocazie.

Sfârşitul volumului: **COMOARA DE PE SELAWA.**

În numărul următor:

ZILE DE GROAZĂ LA GUANAHANI.

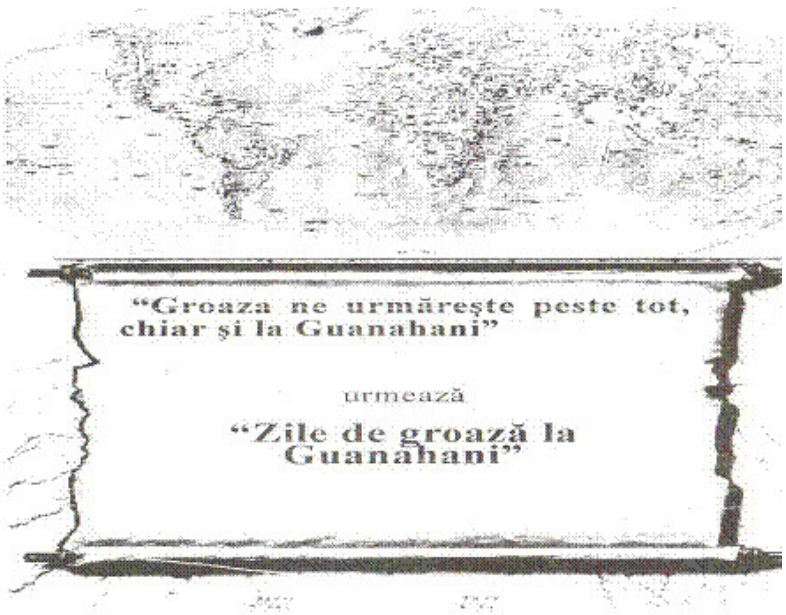

Malaezia

Este situată în sud-estul Asiei, fiind formată din peninsula Malacca şi nordul insulei Kalimantan. Se învecinează la nord cu Thailanda şi Brunei, Marea Chinei de Sud la est, Indonezia şi Singapore la sud şi marea Andaman la sud. Are o suprafaţă de 330.000 km² şi o populaţie de 20,5 milioane de locuitori, 55% musulmani şi restul hinduşi. Forma constituţională de guvernământ este monarhia, capitala la Kuala Lumpur (1,2 milioane locuitori), iar ziua naţională la 31 august.

Peninsula Malacca este punctual cel mai sudic al Asiei, fiind despărţită de continent prin istmul Kra, între Oceanul Indian şi Marea Chinei de Sud. Partea continentală este formată de două câmpii de coastă ce mărginesc două lanţuri de munţi cu altitudinea maximă de 2.218 m. Partea insulară a Malaieziei, pe insula Kalimantan, este dominată de munţi ce ating 4.090 M (vârful Kinabalu).

Clima este ecuatorială-oceanică, cu sezonul ploios între martie şi octombrie. 75% din teritoriu este acoperit de bogata pădure ecuatorială.

Populaţia este formată din 60% malaiezieni, 30% chinezi şi 10% indieni. Populaţia urbană reprezintă 53% din total.

Economia malaieză este una dintre ele mai dezvoltate din Asia, ţara fiind unul dintre tigrii asiatici ai dezvoltării. Are o agricultură competitivă, industrie diversificată, servicii deosebite, turismul fiind un important contribuitor la bugetul ţării.

In Numărul următor:

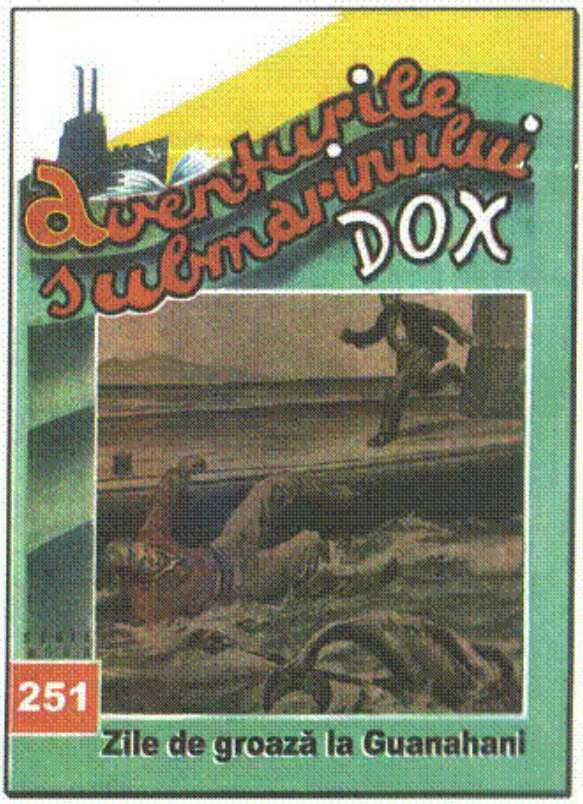

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro